

[Kjær Rasmussen.]

skulle tage og få lavet et samfund, som overflødiggør disse evindelige advarselssignaler.

Så endelig til statsministeren, som vil have et udvalg nedsat. Jeg formoder, at statsministeren ikke tænkte på folketingsudvalg; det kommer formentlig i næste omgang, men jeg formoder, at statsministeren også kunne tænke sig, at brugerne blev repræsenteret i det udvalg.

Ordføreren for forespørgerne (Tastesen):

Jeg kan forstå på statsministeren, at hele narkotikaproblemet kan behandles i det folketingsudvalg, der nedsættes til behandling af lovforslaget under næste punkt. Det vedrører jo ganske vist justitsministerens begrænsede område, men jeg er glad for, at alle problemer og alle oplysninger om disse ting vil kunne blive taget op i dette udvalg, herunder også hashproblematikken. Man siger, at hash er kommet for at blive. Spørgsmålet er så, om hash er kommet for at blive i større eller i mindre omfang. Det ville i alle tilfælde være vigtigt, hvis vi i et sådant folketingsudvalg kunne finde frem til en fælles holdning over for problemet fra folketingets side. Det ville skabe større klarhed, så den forvirring, der råder om problemet nu, kan bringes til ophør.

Til fru Meta Ditzel vil jeg gerne sige, at der er nu forskel på, om det er syge mennesker, der skal behandles, eller det er i hvert fald forholdsvist raske mennesker, det drejer sig om. Den gruppe, jeg tænkte på, var gruppen af hårdt angrebne morfinister, som jeg mente, man måtte undgå blev kriminelle ved, at man fra det offentliges side gav dem den forsyning, de havde brug for, ved oprettelse af klinikker. Spørgsmålet om hash kan ikke betragtes på samme måde. Det er muligt, vi i Viborg og andre steder skal gribe problemet an således, at skolebørnene får udfoldelsesmuligheder, så de kan trives på en bedre måde end nu, hvis der er en risiko for, at de går over til brug af disse stoffer, men det kan vi jo snakke videre om i udvalget.

Jeg har nogle bemærkninger til justitsministeren. Først vil jeg komme med en ganske kort bemærkning om den diskussion eller den drøftelse, der har været mellem justitsministeren og hr. Langkilde. Jeg tror ikke, det hjælper, at man lukker nogle

restauranter, hvor stofbrugere eller stofmisbrugere holder til; de flytter bare andetsteds hen. Man løser ingen problemer ved på den måde at lukke visse steder. Selvfølgelig, hvis der fra en restauratørs side er tale om grove overtrædelser, ja, så er det en helt anden sag, men normalt løser man ingen problemer på den måde, for man kan være helt sikker på, at nissen flytter med.

Så er der spørgsmålet om rigsnarkotikapolitiet. Må jeg opfatte justitsministerens svar på den måde, at hvis det københavnske narkotikapoliti får en opringning fra en omegnskommune om hurtig indgriben, fordi man får et tip om en eller anden stor narkotikahaj, så skal man ikke først spørge politimesteren og myndigheden i omegnskommunen, men så kan man rykke ud med en vis fart, uden at man skal spørge i forvejen. Hvis samarbejdet kan foregå på den måde, at man kan bringe det formelle forhold i orden bagefter, så er jeg tilfreds, og så har jeg ikke flere bemærkninger hertil.

Om forsorgsselskabet håber jeg, at man i alle tilfælde har betalt de 230.000 kr. tilbage igen i meget større målestok; end det har været tilfældet, hvis de er gået tilbage til statskassen. Det kan ikke være rimeligt, at vi på dette vigtige område holder igen på bevillingerne, når vi ved, hvor vigtigt det arbejde, der udføres af forsorgsselskabet, nu engang er.

Justitsministeren svarede mig ikke på, om han gik ind for tanken om et behandlingscenter i stedet for måske at fremskynde ungdomsfængslet i Ringe. Det er sikkert tiltrængt at få et ungdomsfængsel, der bygges under så moderne former som muligt, til afløsning af det, der findes i Nyborg, men i denne situation er spørgsmålet, om man ikke skal give et behandlingscenter, der har så lidt fængselskarakter som overhovedet muligt, prioritet i den aktuelle situation.

Socialministeren var ikke opmærksom under min ordførertale, da jeg gjorde nogle bemærkninger vedrørende socialministerens område. Det drejer sig om de 4 ungdomshjem, der skal bygges, 2 for unge mænd og 2 for unge kvinder. Jeg spurgte, om det var i overensstemmelse med en moderne socialpædagogisk målsætning, at man skal skille de to køn ad. Kan man ikke have afdelinger af begge køn på samme institution? Det kunne jo være, at de så blev på institutio-